

‘Onze liefde is voorbestemd’

Sommige dingen gebeuren met een reden.

Daar is Ameike (44) van overtuigd. Veertien jaar geleden ontmoette ze haar Engelse man Chris (47) in een Schots stadje waar ze allebei ongepland toch terecht waren gekomen.

“Het was in het voorjaar van 2007. Ik lag in scheiding en dacht vaak dat m’n leven nooit meer goed zou komen. Op een ochtend in mei kreeg ik, tussen waken en slapen in, een heel heldere droom waarin ik opeens een vriendelijke mannenstem hoorde zeggen: ‘Wacht maar af. Je gaat binnenkort een man ontmoeten. Zijn naam is Chris en hij gaat heel belangrijk voor je worden.’ Vervolgens werd ik wakker en al snel voelde ik de droom vervagen. Dat had ik wel vaker met dromen in de ochtend, die onthield ik bijna nooit. Ik had toen alleen geen idee dat die droom later nog in mijn herinnering terug zou komen. Maanden later was mijn scheiding nog niet rond. Samen met mijn toenmalige man had ik twee kinderen, twee

jongens van drie en anderhalf jaar oud. Voor hen wilden we zo goed mogelijk uit elkaar gaan en daarom namen we de tijd. Vooral voor de jongens was het jammer dat hun vader en ik uit elkaar gingen. We waren zeven jaar samen, waaronder drie jaar getrouwd. Hoewel we veel van elkaar hielden, bleken we toch niet zo goed bij elkaar te passen. En daarom was het beter dat we gingen scheiden. Het was een lastige tijd. We moesten echt loskomen van elkaar. Om de beurt waren we dus thuis met de kinderen. Mijn toekomstige ex ging ondertussen op zoek naar een nieuwe woning. In een van de weken dat hij de kinderen had, ging ik samen met mijn vriendinnen een weekje naar Schotland. Het was inmiddels zomer en prachtig wandelweer. Ideaal om even mijn zinnen te verzetten.

Op de bonnefooi vlogen we naar Glasgow. Vanaf daar reisden we verder. Ik was nog nooit in Schotland geweest, maar had altijd al een grote liefde voor Groot-Brittannië gehad. Zo had ik alle boeken van Jane Austen verslonden. Ook was ik gek op de boekenreeks ‘De Reiziger’ van Diana Gabaldon, waarop de Netflix-serie ‘Outlander’ is gebaseerd. Dit verhaal speelt zich in de eerste boeken voor een groot deel af in Schotland en het leek me geweldig om daar ook eens naartoe te gaan. Ik kan het niet zo goed uitleggen, maar ik voel zo’n diepe connectie met Schotland en Engeland. Het zal me niks verbazen als ik er in een vorig leven zelf ooit heb gewoond. In ieder geval: daar gingen we dus. Vanuit Glasgow streken we neer in het ▶

Tekst: Renée Brouwer - Foto: privébezit / trouwfoto's: Deborah Boom - Sterrenstof Fotografie

kleine dorpje Crianlarich. Daar verbleven we een paar dagen in een Bed & Breakfast. Overdag wandelden we veel in de prachtige bergen. Toevallig bleken er in die week ook twee grote events te zijn: de Military Tattoo (*Militaire Taptoe, red.*) in Edinburgh én de Highland Games in Fort William. Hoewel we van tevoren nog niet echt een route hadden uitgestippeld, wilden we als eindbestemming graag naar Fort William.

Dat is een bekende plaats aan de westkust en het eindpunt van de West Highland-wandelroute. Helaas zou dat niet gaan lukken, volgens de eigenaresse van onze B&B. Ze adviseerde ons om nu echt niet naar Fort William te gaan, omdat alle hotels daar vanwege de Highland Games vol zaten. We pasten ons plan aan en besloten met de bus naar een ander mooi plaatsje te reizen: Glencoe. Dit is een belangrijke plek in de geschiedenis van Schotland. Tijdens de Schotse onafhankelijkheidsstrijd tegen de Engelsen vond in Glencoe een bloedbad plaats in 1692. Het is ook een groot natuurgebied met

prachtige rotspartijen. Omdat het ons handiger leek onze paspoorten en geld bij elkaar te bewaren, stopten we alles in de tas van mijn vriendin. Na een busreis van ongeveer een uur stapten we uit in Glencoe. We checkten onze bagage om er tot onze grote schrik achter te komen dat mijn vriendin haar tas was vergeten. Inderdaad: precies de tas met onze paspoorten en ons geld erin. Ik kwam meteen in actie en hield een ouder echtpaar in een auto aan. Ik vroeg of ze alseblieft met ons de bus achterna wilden reizen en legde uit waarom. Dat wilden ze voor ons wel

‘Net als ik moest hij steeds aan ons gesprek denken. Hij zei dat hij het zo bijzonder vond, hij wilde graag uitzoeken of er voor ons meer in zat’

doen. Uiteindelijk troffen we de bus weer op zijn eindbestemming: Fort William. Gelukkig lag de tas er nog in. Maar daarmee waren we nu dus wel in een stadje dat helemaal afgeladen was met publiek. Nadat we het echtpaar vriendelijk hadden bedankt voor al hun moeite, gingen we tegen beter weten in toch op zoek naar een slaapplek. Na veel proberen vonden we die uiteindelijk in een hotel dat op dat moment verbouwd werd. Eigenlijk mochten er geen gasten slapen, maar als we ’s ochtends vroeg zouden vertrekken, mochten we er stiekem wel een nacht verblijven. Daarna vonden we onderdak bij een illegale B&B. Officieel was deze B&B niet aangemeld bij de autoriteiten, maar de eigenaresse verhuurde toch een aantal kamers. Zodra ze dan bezet waren, haalde ze snel het bordje met ‘kamers te huur’ weer uit de tuin. Best spannend, maar wij waren allang blij dat we een ergens konden overnachten.”

Bijzondere naam

“Het was fantastisch om in Fort William te zijn. Overdag bezochten we allerlei toeristische attracties en ’s avonds gingen we verschillende barretjes af. Twee avonden later beleefde ik de meest bijzondere avond van mijn leven. Het was onze laatste avond en eigenlijk voelde ik me niet zo lekker. Ik was verkouden en een beetje moe van al het wandelen, dus ik vond het prima om in onze B&B te blijven. Opeens moest ik denken aan mijn vader. Hij zei altijd: ‘Als je je niet

lekker voelt, drink dan een stevige borrel. Dan ben je zo weer genezen.’ Waarom ook niet, dacht ik toen. Ik ging dus alsnog mee en gooide er twee whisky in. En ik moet zeggen, ik voelde me inderdaad direct beter. In bar Ben Nevis ontmoette ik een Engelsman. Op zich zag hij er best leuk uit, maar het was geen liefde op het eerste gezicht. Daar was ik vanwege mijn scheiding ook helemaal niet mee bezig. Toch raakten we aan de praat. Hij vroeg waar ik vandaan kwam en wat ik voor werk deed. Ik vertelde dat ik journalist was. Vervolgens ging Chris los. Hij zei dat journalisten nooit de waarheid vertelden, waarop ik antwoordde dat dat ook niet de taak was van een journalist. Ik schreef artikelen zodat anderen daar zelf een mening over konden vormen. Blijkbaar was dat iets wat Chris triggerde, want we bleven praten. Tegen sluitingstijd waren we nog steeds niet uitgepraat. Ik had geen idee wat het was, maar het ging allemaal heel makkelijk tussen ons. Alsof we elkaar al jaren kenden. Hij liep mee naar onze B&B en terwijl mijn vriendinnen naar bed gingen, namen wij op de stoep voor het pand plaats. Daar praatten we nog eens uren en uren. Het was zo bijzonder. Het leek echt alsof we ons in een ander universum bevonden. We spraken over ons leven, mijn scheiding, mijn kinderen, onze familiegeschiedenis, de dood, relaties, de toekomst. Alles kwam voorbij. Hij vertelde dat hij duiker was voor een offshore bedrijf. Hiervoor werkte hij vaak langere periodes op zee. Omdat hij over de hele wereld reisde, woonde hij in Engeland nog bij zijn ouders in Manchester. Hij had geen relatie, geen kinderen en was bezig met een emigratie naar Canada. Zelf had hij niks met Groot-Britannië. Het was ook helemaal niet de bedoeling geweest om op dat moment in Fort William te zijn. Hij was er voor een duikcursus die hij eigenlijk in Frankrijk zou doen, maar omdat die in Frankrijk niet doorging, was hij voor

zijn opleiding naar Schotland gestuurd. Vandaar dat hij die avond in bar Ben Nevis was. Hij wilde er even uit. Aandachtig luisterde ik naar zijn verhaal. Plotseling besepte ik dat ik nog niet eens wist hoe hij heette. Op de een of andere manier hadden we ons niet eerst aan elkaar voorgesteld. We begonnen gewoon meteen met praten. Mijn verbazing was dan ook groot, toen hij zijn naam vertelde. Hij heette Chris. Precies de naam waarover ik maanden daarvoor had gedroomd. Glimlachend dacht ik terug aan die droom. Ik zei er verder niks over tegen

dat kon jammer genoeg niet. Dat vond hij zelf ook erg jammer, maar hij moest nog twee weken in Fort William blijven om zijn cursus af te maken. De volgende dag vloog ik terug naar Nederland. Natuurlijk vond ik het fijn om weer bij mijn kinderen te zijn, maar het was ook gek om Schotland en Chris achter te laten. Gelukkig belde hij me een week later op. Net als ik moest hij de hele tijd aan ons intense gesprek denken. Hij zei dat hij het zo bijzonder vond, hij wilde graag uitzoeken of er voor ons meer in zat. Ik was dolblij. Dat wilde ik zelf

‘Zelf had Chris geen kinderwens, maar hij verwelkomde mijn jongens direct in zijn hart. Het klikte tussen hen’

hem, maar ik begreep meteen waarom dit allemaal zo goed voelde. Ik ben spiritueel ingesteld en het kon niet anders dan dat die stem in mijn droom van mijn gids was. Deze ontmoeting moest gewoon zo zijn.”

Liefdesbrieven

“Die bewuste nacht praatten we aan één stuk door. Voordat ik het wist, kwam de zon alweer op. Voor ons gevoel waren we nog lang niet uitgepraat. Het was zo’n bijzondere ervaring. Zoiets had ik nog nooit eerder met iemand meegemaakt. Omdat ik die dag met mijn vriendinnen verder zou reizen naar Stirling, moesten Chris en ik afscheid van elkaar nemen. We wisselden telefoonnummers uit en gaven elkaar een zoen. Eenmaal in Stirling miste ik hem enorm. Het voelde heel vreemd. Ik kende hem nog maar net, maar het liefst wilde ik zo snel mogelijk weer bij hem zijn. Daarom belde ik Chris of hij ook naar Stirling wilde komen, maar

ook. Sindsdien belden we elke dag. Daarnaast schreven we elkaar veel brieven. Het waren een soort dagboeken waarin we beschreven wat we allemaal meemaakten. Natuurlijk zaten er ook echte liefdesbrieven tussen. Zo schreven we dat we elkaar heel erg misten en niet konden wachten totdat we elkaar weer zouden zien. Omdat Chris geen vaste werkplek had, stuurde ik mijn brieven naar het hoofdkantoor van zijn werkgever. Vanuit daar ging de post naar de boot waar Chris werkte. Het was super romantisch allemaal.”

Onwennig

“Drie maanden later kwam Chris voor een weekend naar Nederland. Dat was heel spannend. We hadden elkaar vaak gesproken, voor mijn gevoel zat het dus wel goed, maar ergens hield ik er ook een beetje rekening mee dat een tweede ontmoeting toch tegen kon vallen. Hoelang hadden we elkaar nou echt gezien? Tien uur? ▶

‘Schotland en Fort William zitten voor altijd in mijn hart, want daar vond ik mijn droomman en mijn zielsverwant’

Op Schiphol haalde ik Chris op. Hij zat al te wachten in een caféetje. Ik had een zonnebloem voor hem meegenomen en toen ik hem zag, dacht ik meteen: ja, alles klopt, hij is het gewoon. Toen we elkaar knuffelden, was het voor ons allebei nog een beetje onwennig, maar gelukkig verdween dat gevoel al snel. Met zijn arm om mijn schouder liepen we naar mijn auto. Vervolgens reden we naar het appartement van mijn broer. Hij was er dat weekend niet, dus we hadden het rijk voor ons alleen. Het was heerlijk. Alles voelde zo vertrouwd. We waren dolverliefd op elkaar en spraken naar elkaar uit dat we officieel een stelletje waren.”

Verhuizing

“Daarna reisde Chris regelmatig van zijn stationeringsplek naar Nederland en terug. Omdat dit best een gedoe was, verhuisde hij al snel naar een vakantiepark bij mij in de buurt. Hoewel ik mijn ex al direct had ingelicht over Chris - waar hij trouwens goed op reageerde - wilde ik nog even wachten met hem voorstellen aan mijn kinderen. Daarom huurde hij voor een jaar een woning waar ik

parttime met hem samenwoonde. Als mijn kinderen bij hun vader waren, was ik bij Chris. Het was zo fijn om bij hem te zijn. We waren nog steeds niet uitgepraat. Een half jaar later stelde ik hem alsnog voor aan mijn kinderen. Ze waren toen bijna vijf en twee jaar en het klikte goed tussen hen. Zelf had Chris geen kindervens, maar hij verwelkomde mijn jongens direct in zijn hart. Ook met mijn ex kon hij het vanaf het begin goed vinden. Inmiddels zijn Chris en ik al zes jaar getrouwd en veertien jaar samen. We zijn nog steeds gek op elkaar. Onze bruiloft was in Nederland op 1 mei 2015 en het was een prachtige dag. Mijn oudste zoon gaf me weg en mijn moeder trouwde ons, want zij is ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook de ouders van Chris waren erbij. Ze waren speciaal voor ons huwelijk naar Nederland gekomen. We proberen ze een paar keer per jaar te zien, maar door corona is het nu wat lastiger. Zelf zijn ze al op leeftijd, dus ik sluit niet uit dat we later naar Engeland verhuizen om voor hen te zorgen. Maar dan wel pas als de jongens het huis uit zijn. Ze zijn nu achttien en vijftien jaar. Met z'n allen zijn we een grote, gezellige familie.

Mijn ex heeft ook weer een relatie en we kunnen het gelukkig allemaal goed vinden met elkaar.”

Zielsverwant

“Als ik op onze bijzondere ontmoeting terugkijk, weet ik zeker dat onze liefde was voorbestemd. De stem van mijn gids in mijn droom, de samenloop van omstandigheden in Schotland waardoor we allebei in Fort William terecht kwamen, ons eindeloze gesprek daar... alles wees erop dat wij bij elkaar hoorden. Ik ben dan ook heel blij, dat we elkaar gevonden hebben. Schotland was altijd al bijzonder voor mij, maar sinds mijn ontmoeting met Chris is het helemaal een magische plek geworden. We zijn er samen nog eens terug geweest en dat was zo fijn. Niet naar Fort William, maar wel naar Aviemore. Ook een prachtige plek met een ruige natuur. Een nieuw bezoekje aan Fort William zie ik trouwens ooit nog wel gebeuren. Als we twintig jaar samen zijn bijvoorbeeld. Dit plaatsje zit voor altijd in mijn hart, want daar vond ik mijn droomman en mijn zielsverwant, iets waarvoor ik nog steeds ontzettend dankbaar ben.” ■